

A vintage, slightly faded color photograph of a beach scene. In the upper left, a person is captured mid-air, diving from a dark, curved trampoline structure. The background features a sandy beach, a large white building with several arched windows, and a tall, slender tower. The sky is bright and overcast. The overall tone is nostalgic and captures a moment of leisure from a past era.

Pierluigi Casagrande

Ο Γεώργιος και το τραμπολίνο

GEÓRGIOS E IL TRAMPOLINO

GEÓRGIOS AND THE TRAMPOLINE

Pierluigi Casagrande

Ο Γεώργιος και το τραμπολίνο

Geórgios e il trampolino

Geórgios and the trampoline

Pierluigi Casagrande
Ο Γεώργιος και το τραμπολίνο
Geórgios e il trampolino
Geórgios and the trampoline

© 2024 Pierluigi Casagrande
www.pierluigicasagrande.it

Συντάκτης | Editor
Giorgia Lafavía + Antonio Borri

Γραφικά | Grafica | Graphics
Pierluigi Casagrande

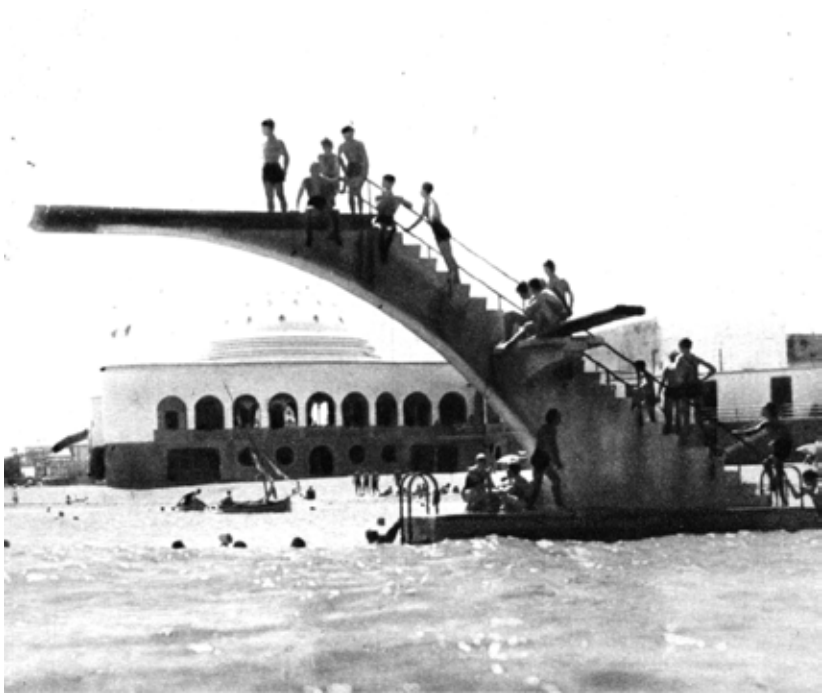
Ελληνική μετάφραση
ChatGPT

Translation in English
Giorgia Lafavía

Στη Μαρία, στον Τζούλιο, στον Φλάβιο, στον Γεώργιο,
στο τραμπολίνο, στις βουτιές, στη Ρόδο, στη ζωή, στην υγεία!

A Maria, a Giulio, a Flavio, a Géorgios,
al trampolino, ai tuffi, a Rodi, alla vita, alla salute!

To Maria, to Giulio, to Flavio, to Géorgios,
to the trampoline, to diving, to Rhodes, to life, to health!

Ο Γεώργιος και το τραμπολίνο

Σήμερα δεν υπάρχει χώρος για τον Γεώργιο στο τραμπολίνο. Δεκάδες και δεκάδες αγόρια και κορίτσια το συνωστίζουν πέρα από κάθε πεποίθηση. Σήμερα ξεκινούν οι καλοκαιρινές διακοπές και πολλοί αποφάσισαν να γιορτάσουν με μια απελευθερωτική βουτιά.

Το τραμπολίνο έχει τρεις πλατφόρμες: η πρώτη είναι ένα μέτρο πάνω από την επιφάνεια του νερού, η δεύτερη είναι στα τρία μέτρα και η τρίτη, πολύ φαρδιά, είναι στα πέντε μέτρα. Οι φοβισμένοι και τα παιδάκια βουτούν από την πρώτη. Γενναία κορίτσια και ήρεμα αγόρια βουτούν από το δεύτερο. Τολμηροί έφηβοι βουτούν από το τρίτο.

Ο Γεώργιος θα πρέπει να επιστρέψει το απόγευμα για να βουτήξει.

Το τραμπολίνο βρίσκεται μπροστά από το Grande Albergo delle Rose στην παραλία Έλλη, στη Ρόδο, στα Δωδεκάνησα, Ελλάδα, και κατασκευάστηκε το 1927. Εκείνη την εποχή, η παραλία ονομαζόταν Παραλία των Ρόδων, και το ξενοδοχείο κατασκευάστηκε από οι Ιταλοί κατά την κατάληψη των Δωδεκανήσων, που ξεκίνησε το 1912 μετά τη νίκη τους στον Ιταλοτουρκικό πόλεμο. Στη συνέχεια, τα Δωδεκάνησα παραχωρήθηκαν από την Ιταλία στην Ελλάδα το 1948 για να πληρωθούν οι πολεμικές ζημιές που προέκυψαν από την ήττα τους στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η Ρόδος φημίζεται για την πλούσια και ποικίλη ιστορία της, διάσημη για τον Κολοσσό, ένα από τα Επτά Θαύματα του Αρχαίου Κόσμου. Το νησί έχει κυβερνηθεί από πολλούς διαφορετικούς πολιτισμούς, μεταξύ των οποίων τους Ρωμαίους, τους Βυζαντινούς, τους Ιππότες του Αγίου Ιωάννη και τους Οθωμανούς και προσφέρει μια μεγάλη ποικιλία από τοπία: από ελληνικούς ναούς μέχρι μεσαιωνικά φρούρια, από τζαμιά μέχρι ιταλό ορθολογιστή κτίρια, από αμμώδεις παραλίες μέχρι δασώδεις λόφους.

Ας επιστρέψουμε στον Γεώργιο: είναι 94 ετών, γεννήθηκε στη Ρόδο το 1930 και σε ηλικία δώδεκα ετών άρχισε να εργάζεται ως καμπαναριό στο Grande Albergo delle Rose, ένα πολυτελές ξενοδοχείο με γειτονικό καζίνο που δημιουργήθηκε για να προσελκύσει πλούσιους παίκτες από την Τουρκία, τη Συρία, τον Λίβανο και την Αίγυπτο.

Το ξενοδοχείο έχει φιλοξενήσει πολλούς αξιωματούχους και επιφανείς προσωπικότητες όλα αυτά τα χρόνια, αποτελώντας σύμβολο της γοητείας και της κομψότητας της Ρόδου. Ο Γεώργιος, κάθε μέρα που χαρίζει ο Δίας στη Γη, βουτάει από την πρώτη πλατφόρμα, μετά από τη δεύτερη και τέλος από την τρίτη και βουτάει με το κεφάλι!

Γεώργιος καταδύεται καθημερινά για να υπενθυμίζει στον εαυτό του πόσο τυχερός είναι που είναι υγιής και πόσο τυχερός είναι που ζει σε αυτό το όμορφο νησί.

Γνωριστήκαμε πριν από μερικά χρόνια. Εγώ, ο Pierluigi, περνάω τις καλοκαιρινές μου διακοπές στη Ρόδο για πάνω από τριάντα χρόνια και κάθε μέρα κολυμπώ από το σημείο του ενυδρείου, τη βόρεια άκρη του νησιού, μέχρι το τραμπολίνο.

Η σημείο του ενυδρείου είναι η λεκάνη απορροής μεταξύ του Αιγαίου και του Μεσόγειος θάλασσα. Βασικά, κάθε μέρα βουτάω στο Αιγαίο, γυρίζω το σημείο και κατευθύνομαι προς το τραμπολίνο στη Μεσόγειο.

Στο τέλος της κολύμβησης, ανεβαίνω στην τρίτη πλατφόρμα για να ανακάμψει λίγο — είμαι 61 χρονών — και να σκεφτώ. Στη συνέχεια, βουτάω - πρώτα πόδια - και κολυμπάω πρόσθιο μέχρι την ακτή για να περπατήσω πίσω στην σημείο του ενυδρείου.

Πριν από μερικά χρόνια, ενώ ήμουν στην κορυφή του τραμπολίνου, είδα αυτόν τον ηλικιωμένο κύριο να σκαρφαλώνει και να πλησιάζει αργά στην άκρη της ψηλότερης πλατφόρμας με

διστακτικά βήματα. Σταμάτησε στο άκρη της αβύσσου, χαλαρός, άπλωσε τα χέρια του σαν τον Χριστό και άφησε τον εαυτό του να πέσει με το κεφάλι. Έμεινα άναυδος, τόσο που αποφάσισα να επιστρέψω την επόμενη μέρα για να τον γνωρίσω και έτσι έκανα.

Ο Γεώργιος μου είπε ότι δούλευε πάντα στα ξενοδοχεία της Ρόδου ως νυχτερινός αχθοφόρος. Μιλάει καλά ιταλικά γιατί σπούδασε σε ιταλικά σχολεία όταν ήταν αγόρι, αλλά μιλά και αγγλικά, γαλλικά και γερμανικά, όπως πολλοί από τους κατοίκους αυτού του πανέμορφου νησιού, λόγω του μεγάλου αριθμού τουριστών που το επιλέγουν ως προορισμό για τις διακοπές τους.

Ο τουρισμός αντιπροσωπεύει ένα μεγάλο μέρος των εσόδων του νησιού χάρη σε ένα καλοκαίρι που ξεκινά στις αρχές Μαΐου και τελειώνει στα τέλη Οκτωβρίου. Οι στατιστικές λένε ότι ο ήλιος λάμπει για περίπου 300 ημέρες το χρόνο στο «νησί του φωτός», όπως το αποκαλούν οι Έλληνες.

Το νεόκτιστο τραμπολίνο έφερε αντιμέτωπους τους νέους της Ρόδου: Ιταλούς, Έλληνες, Τούρκους και Εβραίοι. Ο τότε Ιταλός κυβερνήτης Mario Lago κατάφερε να δημιουργήσει το πρώτο χωνευτήρι. Δυστυχώς, με τη ναζιστική εισβολή του 1943, οι Εβραίοι εξαφανίστηκαν από το τραμπολίνο και άρχισαν δύσκολες στιγμές για το νησί.

Ο Γεώργιος ζούσε στον ίδιο δρόμο που έμενε ο πατέρας μου, στην οδό 28ης Οκτωβρίου, στη νέα πόλη, αλλά δεν συναντήθηκαν ποτέ. Ο πατέρας μου γεννήθηκε στη Σμύρνη από Ιταλούς γονείς. Η γιαγιά μου Καρμέλα, γενν στην Ελλάδα στη Χίο από γονείς από τις Συρακούσες, και ο παππούς μου Luigi, ένας όμορφος νεαρός γεννημένος στο Pieve d'Alpago της επαρχίας Belluno, γνωρίστηκαν στην Τουρκία στη Σμύρνη, όπου παντρεύτηκαν και απέκτησε έξι παιδιά.

Έχοντας γλιτώσει από τη δραματική πυρκαγιά του 1922 της Σμύρνης, άντεξαν μέχρι το '33 και μετά μετακόμισαν στη Ρόδο,

που ήταν τότε ιταλική επαρχία. Έμειναν εκεί μέχρι το '48 που έπρεπε να εγκαταλείψουν τα υπάρχοντά τους και να επιστρέψουν ως πρόσφυγες στην πατρίδα τους: την Ιταλία, στη Ρώμη.

Το τραμπολίνο, από το οποίο βουτούν άντρες και γυναίκες όλων των εθνικοτήτων, είναι ακόμα το ίδιο όπως πριν από σχεδόν εκατό χρόνια και είναι ένας μικρός πύργος της Βαβέλ που αναδύεται από το νερό και απλώνεται ζ προς τον ουρανό. Ο κύριος πύργος είναι κατασκευασμένος από λευκό βαμμένο σκυρόδεμα και φαίνεται από την ακτή, φαίνεται να έχει δύο ανοιχτούς βραχίονες, την πρώτη και τη δεύτερη εξέδρα. Φαίνεται από το νότιο ακρωτήριο της παραλίας Έλλη έχει το σχήμα της πλώρης ενός πλοίου που δείχνει προς τον ορίζοντα, έτοιμο να διασχίσει τα κύματα.

Το πρωί, είναι λίγο έρημο, χωρίς κανέναν να βουτάει κάτω από τον πρόσφατα ανατέλλοντα ήλιο. Το μεσημέρι, αρχίζει να ζωντανεύει, και μέχρι αργά το απόγευμα, βλέπει μια αδιάκοπη σειρά από καταδύσεις. Μετά, στις ώρες πριν τη δύση του ηλίου, αρχίζει να αδειάζει και γίνεται κάπως μελαγχολικό.

Η θάλασσα γίνεται κόκκινη, και όλα μοιάζουν να μαλακώνουν. Τη νύχτα, η δέσμη φωτός από έναν ισχυρό φάρο τον κάνει να μοιάζει με γλάρο που στηρίζεται στα κύματα.

Το τραμπολίνο έχει δει χιλιάδες φευγαλέους ή μάλλον αιώνιους έρωτες να γεννιούνται, πάνω του πιστοί έχουν γεννηθεί αντιπαλότητες, καλοκαιρινές φιλίες ή δια βίου, όνειρα, ποιήματα και ιστορίες όπως αυτή. Εδώ τα παιδιά μου δοκίμασαν το θάρρος τους βουτώντας από την τρίτη πλατφόρμα. Εδώ γνωρίσαμε κόσμο όλων των φυλών.

Έχω μείνει δεκάδες φορές στο τραμπολίνο, κρεμασμένος μεταξύ ουρανού και νερού: ξαπλωμένος ανάσκελα κοιτάζοντας τον ουρανό, επιρρεπής κοιτάζοντας τη θάλασσα, ξαπλωμένος στη δεξιά μου πλευρά κοιτάζοντας την σημείο του ενυδρείο, στην αριστερή μου πλευρά κοιτάζοντας την όμορφη θόλος του λουτρού της Ρόντα, που τώρα ονομάζεται Έλλη σαν την παραλία.

Σε αυτό το τραμπολίνο, έχω σκεφτεί συχνά τη ζωή μου, συχνά έχω φανταστεί να ξαναδώ τους γονείς μου όταν συνήθιζαν να κολυμπούν κοντά στην ακτή, και έχω παρακολουθήσει τα χρόνια της ζωής μου να περνούν. Χθες, όταν συνάντησα ξανά τον Γεώργιο στο τρίτο επίπεδο και μου ζήτησε να του δώσω ένα χέρι για να τον βοηθήσω να φτάσει στην άκρη, για μια στιγμή ένιωσα κι εγώ το βάρος των χρόνων μου. Ο Γεώργιος βούτηξε πάντα με το κεφάλι και από κάτω μου ζήτησε να βουτήξω κι εγώ. Για μια στιγμή δίστασα, μετά πήδηξα, πρώτα τα πόδια, και μόλις βγήκα ξανά στην επιφάνεια, όπως ο Γεώργιος, ένιωσα χαρούμενος και τυχερός.

Μαζί κολυμπήσαμε αργά προς την ακτή, μου έλεγε για το Grande Albergo delle Rose και εγώ ονειρευόμουν, σκεφτόμενος τις καλές στιγμές στη Ρόδο.

Φτάνοντας στην ακτή, ενώ ο Γεώργιος δυσκολευόταν αλλά κατάφερε να σηκωθεί μόνος του, ένα αγόρι πλησίασε και μου είπε ότι είχε καταγράψει τις βουτιές μας. Τον ευχαρίστησα και του ζήτησα να μου το στείλει Βίντεο. Μετά του παρουσίασα τον Γεώργιο, λέγοντάς του ότι ήταν 94 ετών. Εκείνος φανερά έκπληκτος πλησίασε τον Γεώργιο, τον αγκάλιασε, τον χαιρέτησε και έφυγε.

Αποχαιρετώ κι εγώ τον Γεώργιο και φεύγω. αύριο επιστρέφω στη Ρώμη... αλλά τον Σεπτέμβριο θα είμαι πίσω στη Ρόδο!!!

Καλές καταδύσεις σε όλους!!!
Από την τρίτη πλατφόρμα!!!
Ακόμα και τα πόδια πρώτα!!!

Τζάμας!!!

Geórgios e il trampolino

Oggi sul trampolino non c'è posto per Geórgios, decine e decine di ragazzi e ragazze lo affollano all'inverosimile. Oggi sono iniziate le vacanze estive e in tanti hanno deciso di festeggiare con un tuffo liberatorio.

Il trampolino ha tre piattaforme la prima a un metro dal pelo dell'acqua, la seconda a tre metri, e una terza molto ampia a cinque metri. Dalla prima si tuffano i pavidi e i bimbettini. Dalla seconda le ragazze coraggiose e i ragazzi posati. Dalla terza gli adolescenti spavaldi.

Geórgios dovrà tornare nel pomeriggio per tuffarsi.

Il trampolino si trova di fronte al Grande Albergo delle Rose sulla spiaggia di Elli, a Rodi, nel Dodecaneso, in Grecia e fu costruito nel 1927.

La spiaggia all'epoca si chiamava la Spiaggia delle Rose e l'albergo fu costruito dagli italiani durante la loro occupazione del Dodecaneso iniziata nel 1912 a seguito della loro vittoria nella guerra italo-turca. Il Dodecaneso fu poi ceduto nel 1948 dall'Italia alla Grecia per pagare i danni di guerra conseguenti alla sconfitta nella Seconda Guerra Mondiale.

Rodi è rinomata per la sua storia ricca e variegata, famosa per il Colosso, una delle Sette Meraviglie del mondo antico. L'isola ha visto il dominio di molte civiltà, tra cui Romani, Bizantini, Cavalieri di San Giovanni, e Ottomani, e offre una varietà di paesaggi: dai templi greci, alle fortezze medievali, dalle moschee, alle costruzioni razionaliste italiane, dalle spiagge sabbiose alle colline boschive.

Ma torniamo a Geórgios: ha 94 anni, è nato a Rodi nel 1930 e a dodici anni, iniziò a lavorare come garzone nel Grande Albergo delle Rose, un hotel di lusso con annesso un casinò realizzato per attirare i ricchi giocatori turchi, siriani, libanesi, ed egiziani.

L'hotel ha ospitato numerosi dignitari e personaggi illustri nel corso degli anni, diventando un simbolo del fascino e dell'eleganza di Rodi.

Geórgios, ogni giorno che Giove manda in terra, si tuffa dalla prima piattaforma, poi dalla seconda e infine dalla terza, e si tuffa di testa! Geórgios ogni giorno si tuffa per ricordare a sé stesso quanto sia fortunato ad essere in salute, e quanto sia fortunato a vivere su questa splendida isola.

Ci siamo conosciuti qualche anno fa. Io, Pierluigi, da oltre trent'anni trascorro le mie vacanze estive a Rodi, e ogni giorno nuoto dalla punta dell'acquario, la punta settentrionale dell'isola, fino al trampolino.

La punta dell'acquario è lo spartiacque tra il Mar Egeo e il Mar Mediterraneo, in pratica ogni giorno mi tuffo nell'Egeo, doppio la punta e mi dirigo verso il trampolino nel Mediterraneo.

Al termine della traversata salgo sulla terza piattaforma per riprendermi un po' - ho 61 anni -, e per riflettere, poi mi tuffo - di piedi - e, nuotando a rana, guadagno la riva per tornare alla punta dell'acquario camminando.

Qualche anno fa, mentre stavo in cima al trampolino, vidi salire quest'anziano signore che, con passo incerto si avvicinò lentamente al bordo della piattaforma più alta. Si fermò sull'orlo del baratro, si rilassò, allargò le braccia come Cristo, e si lasciò cadere giù di testa. Rimasi basito, tanto che decisi di tornare il giorno dopo per conoscerlo, e così fu.

Geórgios mi raccontò di aver sempre lavorato negli alberghi di Rodi come portiere di notte. Parla bene l'italiano perché da ragazzo studiò nelle scuole italiane, ma parla anche inglese, francese e

tedesco, come gran parte degli abitanti di questa splendida isola, per via del gran numero di turisti che la scelgono come meta per le loro vacanze.

Il turismo rappresenta gran parte del reddito dell'isola grazie a un'estate che inizia i primi di maggio e termina a fine ottobre. Le statistiche dicono che il sole splende per circa 300 giorni all'anno nell'”isola della luce”, come la chiamano i greci.

Il trampolino non appena costruito vedeva fronteggiarsi i giovani rodioti: italiani, greci, turchi ed ebrei. Il governatore italiano dell'epoca, Mario Lago, era riuscito a creare il primo melting pot. Poi purtroppo con l'invasione nazista del 1943 dal trampolino sparirono gli ebrei e per l'isola cominciarono tempi duri.

Geórgios viveva nella stessa via dove abitava mio padre, via 28 Ottobre, nella città nuova, ma non si conobbero mai. Mio padre nacque a Smirne da genitori italiani. Mia nonna Carmela, nata in Grecia a Chios da genitori siracusani, e mio nonno Luigi, baldo giovane nato a Pieve d'Alpago in provincia di Belluno, si conobbero in Turchia a Smirne, si sposarono ed ebbero sei figli.

Scampati al drammatico incendio del 1922 di Smirne, resistettero fino al '33, per poi trasferirsi a Rodi, all'epoca provincia italiana, e lì rimasero fino al '48, quando dovettero abbandonare i loro averi e tornare profughi in patria: in Italia, a Roma.

Il trampolino, da dove si tuffano uomini e donne di tutte le nazionalità, è lo stesso di quasi cent'anni fa, ed è una piccola torre di Babele che si erge dall'acqua e si protende verso il cielo. La torre principale è di cemento dipinto di bianco e vista dalla riva sembra avere due braccia aperte, la prima e la seconda piattaforma. Vista dal promontorio meridionale della spiaggia di Elli, invece, ha la forma della prua di una nave protesa verso l'orizzonte, pronta a fendere di slancio le onde.

La mattina è un po' desolato, nessuno si tuffa quando il sole è appena sorto. A mezzogiorno inizia ad animarsi e fino al tardo pomeriggio vede un susseguirsi ininterrotto di tuffi. Poi, nelle ore che precedono il tramonto, comincia a svuotarsi e diventa un po' melanconico.

Il mare si tinge di rosso e tutto sembra addolcirsi. La notte, il fascio di luce di un potente faro lo fa sembrare un gabbiano adagiato sulle onde.

Il trampolino ha visto nascere migliaia di amori fugaci o piuttosto eterni, su di esso sono nate leali rivalità, amicizie di un'estate o di una vita, sogni, poesie e racconti come questo. Qui i miei figli misero alla prova il loro coraggio tuffandosi dalla terza piattaforma. Qui conoscemmo genti di tutte le razze.

Sono rimasto decine di volte sul trampolino, sospeso tra cielo e acqua: supino a guardare il cielo, prono a guardare il mare, adagiato sul fianco destro a guardare la punta dell'acquario, sul fianco sinistro a guardare la splendida cupola dello stabilimento balneare Ronda, chiamato ora Elli come la spiaggia.

Su questo trampolino ho spesso riflettuto sulla mia vita, ho spesso immaginato di rivedere i miei genitori quando facevano il bagno vicino alla riva, ho visto scorrere gli anni della mia vita, e ieri, quando mi sono nuovamente incontrato con Geórgios sulla terza e mi ha chiesto di dargli la mano per aiutarlo a raggiungere il bordo, per un attimo, ho sentito anche il peso dei miei anni. Geórgios si è tuffato, sempre di testa, e da sotto mi ha chiesto di tuffarmi a mia volta. Per un attimo ho esitato, poi mi sono tuffato, di piedi, e non appena riemerso, come Geórgios, mi sono sentito felice e fortunato.

Insieme ci siamo avviati nuotando lentamente verso la riva, lui che mi raccontava del Grande Albergo delle Rose e io che sognavo ad occhi aperti, pensando ai bei tempi di Rodi.

Guadagnata la riva, mentre Géorgios a fatica, ma da solo, si stava rimettendo in piedi, si è avvicinato un ragazzo e mi ha detto che ha ripreso i nostri tuffi. Lo ringrazio e gli chiedo di inviarmi i filmati. Poi gli presento Geórgios dicendogli che ha 94 anni. Lui rimane palesemente basito, gli si avvicina, lo abbraccia, lo saluta e se ne va.

Anche io saluto Gèorgios e me ne vado, domani torno a Roma ... ma a settembre tornerò a Rodi!!!

Buon tuffo a tutti!!!
Dalla terza!!!
Pure di piedi!!!

Jamas (alla nostra salute)!!!

Geórgios and the trampoline

Today there's no room for Geórgios on the trampoline. Dozens and dozens of boys and girls crowd it beyond belief. Today summer vacation starts, and many have decided to celebrate with a liberating plunge.

The trampoline has three platforms: the first one is one meter above the water's surface, the second is at three meters, and the third, very wide, is at five meters. Timorous people and young children dive from the first one. Brave girls and calm boys dive from the second one. Bold teenagers dive from the third one.

Geórgios will have to return in the afternoon to dive.

The trampoline is located in front of the Grande Albergo delle Rose on Elli Beach, in Rhodes, in the Dodecanese, Greece, and was built in 1927. At that time, the beach was called the Beach of Roses, and the hotel was constructed by the Italians during their occupation of the Dodecanese, which began in 1912 following their victory in the Italo-Turkish War. The Dodecanese was then ceded by Italy to Greece in 1948 to pay for war damages resulting from their defeat in World War II.

Rhodes is renowned for its rich and varied history, famous for the Colossus, one of the Seven Wonders of the Ancient World. The island has been ruled by many different civilizations, including the Romans, Byzantines, Knights of Saint John, and Ottomans, and offers a great variety of landscapes: from Greek temples to medieval fortresses, from mosques to Italian rationalist buildings, from sandy beaches to wooded hills.

Let's get back to Geórgios: he is 94 years old, born in Rhodes in 1930, and at the age of twelve he started working as a bellboy at the Grande Albergo delle Rose, a luxury hotel with an adjoining

casino built to attract wealthy players from Turkey, Syria, Lebanon, and Egypt.

The hotel has hosted numerous dignitaries and illustrious personalities over the years, becoming a symbol of Rhodes' charm and elegance.

Geórgios, every day that Jupiter gifts to the Earth, dives from the first platform, then from the second one, and finally from the third one, and he dives headfirst! Geórgios dives every day to remind himself how fortunate he is to be healthy and how lucky he is to live on this beautiful island.

We met a few years ago. I, Pierluigi, have been spending my summer vacations in Rhodes for over thirty years, and every day I swim from the aquarium's tip, the northern edge of the island, to the trampoline.

Aquarium's tip is the watershed between the Aegean Sea and the Mediterranean Sea. Basically, every day I dive into the Aegean, round the point, and head towards the trampoline in the Mediterranean.

At the end of the swim, I climb onto the third platform to recover a bit — I am 61 years old — and to reflect. Then, I dive in — feet first — and swim breaststroke to the shore to walk back to the aquarium's tip.

A few years ago, while I was at the top of the trampoline, I saw this elderly gentleman climbing up and slowly approaching the edge of the highest platform with hesitant steps. He stopped at the edge of the abyss, relaxed, spread his arms like Christ, and let himself fall headfirst. I was stunned, so much so that I decided to come back the next day to get to know him, and so I did.

Geórgios told me he had always worked in the hotels of Rhodes as a night porter. He speaks Italian well because he studied in Italian schools when he was a boy, but he also speaks English, French, and German, like many of the inhabitants of this beautiful island, due to the large number of tourists who choose it as destination for their vacation.

Tourism represents a large part of the Island's income thanks to a summer that starts in early May and ends in late October. Statistics say that the sun shines for about 300 days a year on the "island of light," as the Greeks call it.

The newly built trampoline saw the young people of Rhodes face off: Italians, Greeks, Turks, and Jews. The Italian governor at the time, Mario Lago, managed to create the first melting pot. Unfortunately, with the Nazi invasion of 1943, Jews disappeared from the trampoline, and tough times began for the island.

Geórgios lived on the same street where my father lived, 28 October Street, in the new city, but they never met. My father was born in Smyrna to Italian parents. My grandmother Carmela, born in Greece in Chios to parents from Syracuse, and my grandfather Luigi, a handsome young man born in Pieve d'Alpago in the province of Belluno, met in Turkey in Smyrna, where they married and had six children.

Having escaped the dramatic 1922 fire of Smyrna, they held out until '33, then moved to Rhodes, which was an Italian province at the time. They stayed there until '48 when they had to abandon their belongings and return as refugees to their homeland: Italy, in Rome.

The trampoline, from which men and women of all nationalities dive, is still the same as nearly a hundred years ago and is a small tower of Babel rising from the water and stretching towards the sky.

The main tower is made of white-painted concrete and seen from the shore, appears to have two open arms, the first and second platforms. Seen from the southern promontory of Elli beach, it has the shape of a ship's bow pointing towards the horizon, ready to cut through the waves.

In the morning, it's a bit desolate, with no one diving under the newly risen sun. At noon, it starts to come alive, and until late afternoon, it sees an uninterrupted string of dives. Then, in the hours before sunset, it begins to empty and becomes somewhat melancholic. The sea turns red, and everything seems to soften. At night, the beam of light from a powerful lighthouse makes it look like a seagull resting on the waves.

The trampoline has seen thousands of fleeting or rather eternal loves born, on it loyal rivalries, summer friendships or lifelong ones, dreams, poems, and stories like this one have been born. Here my children tested their courage by diving from the third platform. Here we met people of all races.

I have stayed dozens of times on the trampoline, suspended between sky and water: lying on my back looking at the sky, prone looking at the sea, lying on my right side looking at aquarium's tip, on my left side looking at the beautiful dome of the Ronda bathhouse, now called Elli like the beach.

On this trampoline, I have often pondered on my life, often imagined seeing my parents again when they used to swim near the shore, and I have watched the years of my life pass by. Yesterday, when I met Geórgios again on the third level and he asked me to give him a hand to help him reach the edge, for a moment, I also felt the weight of my years. Geórgios dived in, always headfirst,

and from below, he asked me to dive in too. For a moment I hesitated, then I jumped, feet first, and as soon as I resurfaced, like Geórgios, I felt happy and fortunate.

Together we slowly swam towards the shore, him telling me about the Grande Albergo delle Rose, and me daydreaming, thinking about the good times in Rhodes.

Reaching the shore, while Geórgios was struggling but managing to get up on his own, a boy approached and told me he had recorded our dives. I thanked him and asked him to send me the videos. Then I introduced Geórgios to him, telling him he was 94 years old. He was clearly astonished, pproached Geórgios, hugged him, greeted him, and left.

I also say goodbye to Geórgios and leave; tomorrow I return to Rome... but in September I will be back in Rhodes!!!

Happy diving to everyone!!!
From the third platform!!!
Even feet first!!!

Jamas (cheers)!!!

Βίντεο κατάδυσης
I video dei tuffi
The videos of the diving

Gèorgios

<https://youtube.com/shorts/x3yjHW-T9us>

Pierluigi

<https://youtube.com/shorts/qTWG6wSZl14>

Σήμερα δεν υπάρχει χώρος στο τραμπολίνο για τον Γεώργιο, δεκάδες και δεκάδες αγόρια και κορίτσια το συνωστίζουν πέρα για πέρα. [...] Ο Γεώργιος θα πρέπει να επιστρέψει το απόγευμα για να βουτήξει.

Oggi sul trampolino non c'è posto per Geórgios, decine e decine di ragazzi e ragazze lo affollano all'inverosimile. [...] Geórgios per tuffarsi dovrà tornare nel pomeriggio.

Today there is no room on the trampoline for Georgios, dozens and dozens of boys and girls crowd it beyond belief. [...] Georgios will have to return in the afternoon to dive.

KATEBAΣTE KAI MOIPASTEITE
ΔΩPEAN E-BOOK
SCARICA E CONDIVIDI
E-BOOK GRATIS
DOWNLOAD AND SHARE
FREE E-BOOK

pierluigicasagrande.it

